

діяльності для того, щоб виділити його серед інших. Більш того, робота економіста, постійно вимагає розкриття презентабельних рис характеру в якості професійного інструменту. Це заохотить людину займатися самовдосконаленням та самоосвітою. При цьому працівник має створити притаманний тільки йому, оригінальний стиль роботи. Саме це допоможе йому сформувати привабливий професійний імідж. [4]

Отже, професійний імідж економіста характеризується визначеними складниками, які формуються протягом усього особистісного та професійного життя фахівця, з базуванням на специфіку професії. Задля того, щоб стати успішним у кар'єрі та справжнім професіоналом у своїй сфері, особистостям слід приділити значну увагу формуванню професійного іміджу. Безперечно, цей процес не є легким та потребує значних зусиль, що переростає у певний плин самовдосконалення. Та варто пам'ятати, що привабливий професійний імідж є прямо пропорційний професійному успіху та кар'єрному зростанню!

Список використаних джерел

1. <https://osvita.ua/vnz/reports/culture/10294/>
2. https://stud.com.ua/25122/psihologiya/imidzh_osobistosti_spriymayetsyaperedaniy_obraz
3. <https://lib.chmnu.edu.ua/pdf/naukpraci/pedagogika/2016/269-257-3.pdf>
4. <http://cmsps.edukit.kr.ua/Files/downloads/%D1%87%D0%B8%D0%BF%D0%B8%D0%BB%D0%B5%D0%BD%D0%BA%D0%BE2.doc>
5. <https://talent.ua/resume-shablon/economist>

Тарасенко А. І., здобувачка вищої освіти 1 курсу, група Т-211

Науковий керівник: **Колєватов О. О.**, к.і.н., доцент

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

«РУСЬКА ТРІЙЦЯ»

Справжнє українське національне відродження в Галичині почалося в 30-х роках ХІХ ст. під впливом ідей романтизму й слов'янського відродження, які поширювалися через чехів та поляків, творів нової української літератури в Російській імперії, українських етнографічних й історичних видань. В цей час центром національного життя на західноукраїнських землях (перебували в складі Австро-Угорської імперії) став Львів. Тут створюється і починає діяти громадсько-культурне об'єднання романтиків «Руська трійця». Її засновниками були Маркіян Шашкевич, Іван Вагилевич та Яків Головацький – у той час студенти Львівського університету і вихованці католицької духовної семінарії [1].

Діяльність «Руської трійці» викликана як соціально-національним поневоленням українців в Австро-Угорській імперії, так і пробудженням інших слов'янських народів переступила межі вузького культурництва. Особливою пошаною членів «Руської трійці» користувалася «Енеїда» І.Котляревського, фольклорні збірки М.Максимовича й І.Срезневського, граматика О.Павловського, а також твори харківських романтиків [2]. Основною метою діяльності гуртка було звільнення народної мови від церковнослов'янських та чужомовних впливів та створення літературної мови. Крім того, члени «Руської трійці» прагнули розширити сферу використання української мови серед населення, та у державних установах тощо [3].

Свою діяльність члени гуртка розпочали з вивчення життя, традицій та історії власного народу. Із записниками в руках Я.Головацький та І.Вагилевич побували в багатьох містечках та селах Галичини, Буковини та Закарпаття. Наслідком цього своєрідного «ходіння в народ» стали не тільки численні добірки матеріалів з народознавства, фольклористики, історії та мовознавства, а й знання реального сучасного становища українського народу під іноземним гнітом.

Захоплені народною творчістю та героїчним минулим українців і перебуваючи під впливом творів передових слов'янських діячів, «трійчани» укладають першу рукописну збірку поезії «Син Русі» (1833 р.). У 1835 р. «Руська трійця» робить спробу видати

фольклорно-літературну збірку «Зоря», в якій збиралися надрукувати народні пісні, твори членів гурту, матеріали, що засуджували іноземне гноблення і прославляли героїчну боротьбу українців за своє визволення. Проте цензура заборонила її публікацію, а упорядників збірки поліція взяла під пильний нагляд.

Слід зазначити, що видання цієї книжки було заборонене і віденською, і львівською цензурою. Перша намагалася придушити молоді паростки українського руху в Галичині, побоюючись, що він у перспективі може стати проросійським. Друга, відображаючи інтереси консервативних лідерів греко-католицької церкви, виступила не стільки проти змісту, скільки проти форми: поява книжки українською мовою посягала б на монополію та авторитет мови церковнослов'янської [4].

Греко-католицьке духовенство не схвалювало діяльність молодих семінаристів. Негативна позиція уніатського духовенства була такою, тому що діяльність «Руської трійці» могла загострити відносини греко-католицької церкви з австрійським урядом. Побоювання духовенства не були пустими, місцева влада без захвату сприймала діяльність «трійчан». Австрійці боялися появи ще одного потужного національного руху, адже польський постійно дошкуляв віденському урядові. Крім того, австрійська влада, побоювалася, що український рух використає Російська імперія, на що постійно вказували поляки, та використає для ослаблення австрійської влади в Східній Галичині [5].

Наприкінці 1836 р. у Будапешті побачила світ збірка «Русалка Дністровая». Вона стала підсумком ідейних шукань та своєрідним піком діяльності «Руської трійці» [4]. «Русалка Дністровая» відзначалася багатим історичним матеріалом та жанровою різноманітністю вміщених творів: тут були пісні, вірші, переклади, думи, статті, історичні документи та описи. Усі твори діячів «Руської трійці», що були тут вміщені, відзначалися частим звертанням до минулого, сумними настроями, алегоричністю та символікою, створенням надзвичайних характерів та ситуацій – це все риси, притаманні стилю письменників-романтиків. Але звертання до минулого і сумні настрої не були спробою втечі від життя, а навпаки, пошуком в історії народу зразків для своїх сучасників та передаванням народної неволі.

«Русалка Дністровая» стала провісником культурного відродження української нації на Західній Україні: у збірнику була розкрита краса народної мови, високий культурний рівень українців у минулому та можливості для розвитку у майбутньому. Шлях до такого розвитку автори збірки вбачали у возз'єднанні України, тому «Русалка Дністровая» зацікавлювала читачів творчістю письменників зі східноукраїнських земель – І. Котляревського, Г. Квітки-Основ'яненка, Є. Гребінки, П. Гулака-Артемівського, та фольклором з Наддніпрянщини [6].

Після цього почався занепад діяльності «Руської трійці». Маркіян Шашкевич не витримав постійних утисків поліції та уніатської церкви, і помер у 1843 р. від туберкульозу. Після чого «Руська трійця» розпалася. Іван Вагилевич переходить до польського національного руху, а Яків Головацький встає на москвофільські позиції [5].

Діяльність гуртка була кроком уперед у розвитку національного руху на західноукраїнських землях. Учасники гуртка вперше в українському суспільному русі Західної України внесли до програмних документів ідею возз'єднання всіх українських земель у складі майбутньої федерації. Патріотичні ідеї гуртка, запалювали серця молодих галичан.

Члени «Руської трійці» започаткували новий етап у розвитку національного руху на західноукраїнських землях у дусі романтизму. Вони виступали за впровадження української мови й культури в усі сфери громадського життя. Гуртківці започаткували нову демократичну культуру в Галичині. Під впливом гуртка західноукраїнська інтелігенція почала переорієнтовуватися на народні маси. Учасники «Руської трійці» сприяли піднесенню освітнього рівня та пробудження національної свідомості народу Західної України. Вони перейшли від вирішення культурномовних до постанови соціально-економічних і політичних питань.

Список використаних джерел

1. <https://studfile.net/preview/7259827/page:37/>
2. <https://disted.edu.vn.ua/courses/learn/2177>
3. <http://politics.ellib.org.ua/pages-9226.html>
4. <https://ru.osvita.ua/vnz/reports/history/35825/>
5. <http://istoryk.in.ua/ruska-triytsya/>
6. <https://ukr.school-essay.ru/rozvitok-ukrayinskoyi-literaturi-u-19-st-ruska-trijcya/>

Тертишник Г. С., здобувачка магістерського рівня вищої освіти гр. МБАН-201
Науковий керівник – **Киселиця С. В.**, к. філос. н., доцент
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ПЕРСПЕКТИВНІСТЬ ПЕРЕРОБКИ БІОМАСИ В БІОГАЗ У СОЦІОАНТРОПОЛОГІЧНОМУ КОНТЕКСТІ

Пошук альтернативних паливно-енергетичних джерел – тема, яка надзвичайно хвилює людство кілька останніх десятиліть. Причини такого інтересу – поступове і неминуче виснаження ресурсів планети, рахунки за електроенергію і газ, які щороку неухильно зростають. Крім використання теплової енергії сонця або вітру існує ще один, на нашу думку, досить перспективний природний вид палива – біогаз.

За своїми фізико-хімічними показниками біогаз близький до природного газу, оскільки основним його компонентом є метан. Джерелами отримання біометану служать продукти метанового бродіння органічних речовин рослинного і тваринного походження. Адже раціональне використання відходів сільськогосподарського виробництва – важлива проблема сьогодення. Вона пов'язана, з одного боку, з можливістю використання величезного потенціалу біомаси для отримання рідкого і газоподібного (біогаз) видів палива; з іншого – з необхідністю запобігати забрудненню водоймищ, зараженню ґрунту хвороботворними бактеріями і гельмінтами, що містяться в гнойових стоках тваринницьких ферм.

Підвищена сприйнятливість сільськогосподарських культур до свіжого гною приводить до забруднення ґрунтових вод і повітряного басейну, створює сприятливе середовище для зараженості ґрунту шкідливими мікроорганізмами. У гної тварин життєдіяльність хвороботворних бактерій і яєць гельмінтів не припиняється, насіння смітних трав, що містяться в ньому, зберігає свої властивості. Для усунення цих негативних явищ необхідна спеціальна технологія обробки гною, що дозволяє підвищити концентрацію живильних речовин і одночасно усунути неприємні запахи, подавити патогенні мікроорганізми, понизити зміст канцерогенних речовин. Перспективним, екологічно безпечним й економічно вигідним напрямом вирішення цієї проблеми є анаеробна переробка гною і відходів в біогазових установках з отриманням біогазу.

У біогазовій технології використовується процес ферментації – розкладання органічних матеріалів в результаті життєдіяльності мікроорганізмів (специфічний природний біоценоз анаеробних бактерій різних фізіологічних груп). Основними продуктами цього процесу є горючі гази (переважно метан, водень, моноокис вуглецю) і гумус. Для отримання біометану біогаз очищають від СО і вологи. Технологія відрізняється високою рентабельністю – так як дозволяє утилізувати стоки тваринницьких ферм, сільськогосподарських і побутових відходів.

Головні переваги біогазу – наявність місцевих джерел сировини, зниження парникового ефекту та екологічного збитку від систем збору органічних відходів, забезпечення екологічно замкнутої енергетичної системи.

Аналіз впровадження біогазових технологій, будівництва комплексів переробки біомаси в біогаз на рівні державних програм та індивідуальних господарств показує, що з високим ступенем вірогідності найближчим часом можуть бути досягнені наступні цілі:

- дешеве виробництво енергії;